

Maailmanloppu

Vuoristotie kiertyy auki pudotus kerrallaan. Tien reunalla ei ole kaiteita, vaikka kielekkeet viettävät suoraan alas kohti pohjalla siintävää miniatyyrimaisemaa. Laihojen vuohien kaviot lipsuvat, kun ne hypähtelevät kiveltä toiselle nuohotakseen kuivaa ruohoa koloista. Kuin joku olisi muovannut omin käsin vuoriston savesta; polttanut alas viettävät rinteet auringon paahteessa ja lasittanut ne liukkaan kuparin värisiksi.

Istun sääret levällään lyhyt hame päällä ja leyhyttelen itseäni läpsyvällä opaskirjalla. Sää on painostava kuin myrsky olisi nousemassa. Vuokra-auton ilmastointi hajosi puolimatassa vuoristokylään. Nukkapintainen katto koskettelee hikisiä hiuksia. Ajattelin edellisiltana hotellihuoneessa säärakarvojen ajamista, mutta ajatus jäi puolitiehen. Mustat karvat nousevat terävinä piikkeinä iholle.

Oikealla maantien sivussa on puinen tienviitta, johon on maalattu musta noidan silhuetti kylän nimen viereen. Sellainen lapsellinen sivuprofiili noidasta, missä se lentää luudalla hiippalakki päässä ja viitta hartioilla liehuen. Käännyimme noidan osoittamaan suuntaan ja maisema avautuu etemme kuin kirjan kuvitettu aukeama. Kylä on rakennettu rotkon reunalle. Horisontti painuu syväälle vuorten väliin. Pilvilautta leijuu jalkojen alapuolella.

Kitara soittaa radiossa tutun aloituksen. Espanjalainen mies laulaa jotain, mistä en ymmärrä sanaakaan, mutta rytmi muistuttaa Patti Smithin biisiä *Dancing Barefoot*.

“She is benediction / she is addicted to thee / she is the root connection / she is connecting with he”, laulan huolella, venytän viimeistä sanaa kuin se ei loppuisi koskaan ja sisko mulkaisee minut hiljaiseksi.

Tie kaivautuu serpentiininä kohti kylää siskon kaahatessa, kuin hän olisi yksi paikallisista asukkaista. Ensimmäisenä päivänä hän pelkäsi ajaa moottoritietä tasaisella merenrannalla. Vuorokausi myöhemmin hän ajaa vuoristossa, kuin tahtoisu kieppua palaneen ruohikon ylitse ja tappaa minut samalla iskulla.

Alhaalla laaksossa oliivipuun lonkeromaiset rungot halkeavat ja yhdistyvät kieroon kasvaneiden elävien ja kuolleiden solmujen risteykseksi. Puu on isompi kuin osasin kuvitella. Olen yhtä aikaa nöyrä ja kiitollinen saadessani tulla osalliseksi niin suuresta näystä. Puolet puusta on kuollut, toinen puoli elää. Risteys ylisen ja alisen välillä. Painaudun humisevaa ikkunaa vasten. Tekisi mieli itkeä, mutta en viitsi provosoida siskoa. On niin kuuma, että maisema värisee.

Viuhkana toimiva opaskirja kertoi, että muutama sata vuotta sitten jättiläispuulle poltettiin uhreja pakanallisissa menoissa laakealla alangolla. Majesteettinen oliivipuun kasvoi ja kukoisti sille annetusta tuhkasta; puun ajateltiin parantavan kylän asukkaat sekä ruumiin että hengen sairauksista. Näen sieluni silmin alastomat vartalot tiedottomassa tanssissa. Liekkien nuolemat parkaisut ja palovammojen aiheuttama tuskanhuuto olivat merkki vartalon sisällä riehuvasta elämänvoimasta, joka haluttiin tiivistää tuhkaksi ja ripotella tuuleen.

Nimim. Varis

”Uhrattiinko oliivipuulle ihmisiä vai eläimiä?” kysyn siskolta, jonka mustien aurinkolasien alta valuu hikeä.

Hän kohauttaa harteitaan vastaukseksi, tuskin hän edes kuuntelee minua. Opaskirjassa ei kerrottu mitään uhrimenojen likaisista yksityiskohdista, ja oksennan syliini jos avaan opaskirjan tässä vauhdissa. Näen kyläläisten tanssivan päät sekaisin huumeista, kiinniotetut muukalaiset on sidottu paksuilla köysillä paaluihin, jotka rytmittävät tasaista keltaista alankoa kuin heinäseipäät. Palaneiden ruumiiden käry nousee taivaalle ja neuvoo ohikulkijoita karttamaan seutua. Haju on niin voimakas, että minun tulee huono olo.

Perunamassa takertuu kitalakeen märkinä klimppeinä. Lounaaksi syödyt sipsit pyrkivät takaisin kurkkuun ja röyhtäys haisee appelsiinilta. Pyydän siskoa pysähtymään.

Syljeskelen kuivaan hiekkaan appelsiinin palasia. Nojaan otsa vasten tulikuumaa ovea. Siskon kynsien naputus konepellillä sattuu korviin. Hänellä on hirveä kiire päästä eroon tästä matkasta. Käännyin ympäri hengittääkseni raikasta ilmaa, mutta suuni edessä on paksu seinä. Hieno hiekka natisee hampaissa. Sinistä taivasta on niin paljon, että haluaisin hypätä sinne.

Sitruunapuun oksan nokassa vilahtaa kirkkaankeltainen hedelmä. Opaskirja tiesi kertoa, että kyläläiset asuvat kalkkikivestä rakennetuissa vesitankeissa. Polut asuntojen väleissä ovat entisajan vedenkulkuväyliä. Kylä on rakennettu oliivipuusta katsoen vuoren eteläiselle rinteelle entiseen roomalaiseen kastelujärjestelmään.

Kanat saapastelevat pihapolkuja pitkin ja nokkivat siemeniä vesiväyliin syntyneistä halkeamista. Kirjavan helttakaulaisen pelästyneet silmät tuijottavat meitä pihaan johtavan rautaportin raosta, kun sisko kiemurtelee autolla alamäkeen.

”Luin joskus kauhuromaanin, missä kyläläiset muuttuivat kuoltuaan eläimiksi. Se oli juuri tällainen pieni maalaiskunta kaukana sivistyksestä”, sisko tuhahtaa ja hiljentää vauhtia terävässä kurvissa mäen alla.

Aasi tuijottaa meitä aitauksesta ja lopsauttaa korvaansa huitaisten kärpäsen tiehensä. Tuulenvirekään ei osu aasin vaaleaan karvaan ja silti nauha, joka on takertunut sähkölankaan sen yläpuolella, kiepsahtaa langan ympäri muutaman kerran kuin tuulisi villisti. Ihmettelen mistä nauha saa voimansa, kun se laskeutuu roikkumaan sähkölangalle. Kirkontorni aitauksen vieressä on kapea ja korkea.

”Hei, mennään tuonne syömään! Minulla on hirveä nälkä”, sisko huudahtaa ja peruuttaa jyrkänteen reunalle.

Harmaantunut mies juo olutta pullosta silmät kiinni. Terassituolit ja pöydät ovat pölystä harmaat. Jyrkänteen reunalle tikkukirjaimin kirjoitettu mainoskyltti horjahtaa siskon vauhdin aiheuttamassa ilmavirrassa. *Maailmanlopun parhaat pizzat!*

Joudun sipsuttamaan autosta ulos ruohokaistaletta pitkin ja pitämään ovenkahvasta kiinni. Sandaalit lipsuvat kuivalla hiekalla. Auringossa palanut tasanko vetää minua puoleensa kuin magneetti. Suljen silmät ja minua huimaa. Maistan vieläkin appelsiinin suussani.

Nimim. Varis

Tuolinjalka kirskuu pizzerian lauallattialla. Sisko istuu valokuvilla tapetoidun seinän viereen ja laskee aurinkolasinsa pöydälle. Silmäpussit ovat stressistä turvonneet.

Noitanukke lentää täyteen koristellun hyllyn päällä, sen pulleat jalat roikkuvat haarovälistä pilkistävän luudan molemmin puolin. Nappisilmät kiiltävät himmeässä valossa.

”Mikähän tämä noitajuttu on?”

Sisko tuhahtaa kysymykselleni ja plärää kännykkäänsä. Hän ei varmaankaan huomannut nukkea, koska se katselee minua pää kenossa pölyiseltä hyllyltä hänen yläpuoleltaan.

Valokuvaseinä siskon vierellä koostuu palasista. Kuvia on revitty ja leikattu, kuin niistä olisi poistettu jotain. Valkoinen ohut paperi paistaa repeämistä kuin pitsiset alusvaatteet.

Kapeaumainen nainen tanssii laajoissa maisemakuviissa kumpupilviä kurkottavan käppyräisen uhripuun edustalla. Hänen hiuksensa muodostavat tuulessa leveän viuhkan. Puunrungolla hänen takanaan on kyhmyiset kasvot. Mutkitttelevat muodot piirtävät puulle kapeat silmät ja kyömyn nenän. Suu muodostuu halkeamasta, josta pursuaa ulos pitkävartisia lehtiä. Maa pölyyää vaaleankeltaisena naisen paljaissa varpaissa. Puun kasvot halkeavat keskeltä; toinen puoli runkoa on sileää ja elinvoimaista, toinen puoli on kuivunut kasaan ja kuollut.

”Buenas tardes, ¿qué desea?”

Hätkähdän ja peräännyin kuvaseinältä. Tarjoilija seisoo vieressäni aivan uhripuun näköisenä. Rypyt juoksevat suun viertä leualle. Toinen puoli kasvoista on sileä kuin hän olisi kolmekymppinen. Ehdotan hänelle englantia vain sanoakseni jotain normaalia. Hän vaihtaa kieltä suhteellisen sujuvasti ottaen huomioon kylän syrjäisen sijainnin.

Istun alas ja tilaamme punaviiniä. Tarjoilijan tummat silmät kiiltävät kuin napit noitanuken ommelluilla kasvoilla. Hän kertoo innoissaan meitä ympäröivistä seinistä, jotka on peitetty valokuvilla. Vastakkaiselle seinälle ulko-oven vierelle on laitettu näytille ex-vaimon kanssa eletty elämä filmikameran tummissa sävyissä. Pöytämme viereen on kiinnitetty nykyinen parisuhde yksityiskohtaisissa ja heleissä digikuvissa. Tarjoilija poseeraa keskellä kuvista rakennettua kollaasia monta kymmentä vuotta nuorempi nainen kainalossaan.

Hymyilen vaivaantuneesti ja sisko kohottaa kulmakarvojaan.

Tarjoilija pyytää anteeksi poistumistaan ja iskee silmää. Mietin minkä ikäinen hän on. Toisaalta olen aina pitänyt vanhemmista miehistä, mutta myös nuoremmista. Hänen vartalonsa on mennyt hiukan kasaan rypistyneeltä puolelta, toinen puoli on treenattu ja kiinteä. Paikalliset keskeyttävät ajatusteni lipumisen kohti levotonta unelmointia. He kannustavat suosikkijoukkueitaan huutaen baaritiskillä kovaan ääneen espanjaksi. Yhtäkkiä he kajauttavat kuorossa palan laulua ja heijaavat olutlasejaan ilmassa. Laulu on sama kuin se, minkä kuulin tulomatalla radiosta, *Dancing Barefoot* espanjaksi.

”Tuo nainen voisi olla tuon äijänkäppyrän tytär”, sisko kuiskaa ja laskee kännykkänsä pöydälle.

”Olisiko tämä se jyrkänne, mistä äiti puhui?” kysyn ja sisko puhisee raivon partaalla.

Nimim. Varis

”Emmehän me edes tiedä, onko tämä oikea paikka? Äiti puhui pikkukylästä ja jyrkänsteestä. Koko Espanjan etelärannikko on pelkkää pikkukylää ja jyrkännettä!” hänen sieraimensa leviävät, kun hän mulkaisee vihaisesti ympärilleen. Meillä on molemmilla nälkä.

”Mutta äiti puhui myös maailmanlopusta. Keskiajalla paikallinen väestö uskoi maailman loppuvan tähän pizzerian kohdalle”, madallan ääntäni, jotta sisko rauhoittuisi. En halua tapella kaikkien kuullen.

”Mistä sitä tietää, mitä se tarkoitti sillä maailmanlopulla? Niitä tolkuttomuuksiaahan pulppusi varsinkin viimeisinä aikoina. Kaikenlaiset enkelit ja pirut olivat yhtä todellisia kuin me!” sisko älähtää.

”Se puhui noidista, eikä mistään enkeleistä tai piruista. Tällä kylällä on joku noituuteen liittyvä historia. Me saatetaan aivan hyvin olla oikeassa paikassa”, kuiskaan siskolleni sulkeakseni hänen suunsa. Hän pyöräyttää silmiään noidille ja huokaisee tyytymättömänä.

”Emmekö me voisi vain myöntää, että äiti sekosi pahanpäiväisesti ennen kuolemaansa?” sisko sähisee paheksuvasti ja minä pelkään, että hän alkaa kiljua niin kuin edellisenä iltana hotellihuoneessa, mutta sen sijaan hän nostaa kännykkänsä pöydältä ja hymyilee onnellisena.

Tarjoilija ilmestyy paikalle yhtä hiljaa kuin edellisellä kerralla. Lasin pohjalle läikkyvä viini on paksua.

”Tunsitko sinä Marketta Mäkisen?” kysyn tarjoilijalta englanniksi.

Pullo tärähtää tarjoilijan kädessä ja viiniä läikkyä valkoiselle ryppyiselle pöytäliinalle.

”Ajattelin, että sinä näytät jotenkin tutulta! Sinä olet Marketan tytär, etkö olekin?” hän huudahtaa ja laskee viinipullon käsistään. Nyökkään hänen kysymykselleen ja hän polvistuu lattialle, laskee päänsä etureisilleni. Silitän miehen hiuksia, mutta vain ohimennen, koska sisko nostaa kasvonsa kännykän näytöltä.

”Sinä ilmeisesti tunsit hänet?” yritän muuttaa tilanteen normaaliksi, vaikka hän nuuhkii reittäni ja hipeltää säärakarvoja sormenpäällä.

”Tottakai minä tunnen Marketan. Kaikki tuntevat hänet! Äitisi on aikamoinen pakkaus”, hän sanoo silmät liikutuksesta kosteina. ”Sinä näytät aivan häneltä!”

Irrotan hänet väkisin sääristäni ja hän nousee ylös lattialta anteeksipyytävän näköisenä. Esittelen siskoni hänelle.

”Ihmisen luonne määräytyy sen mukaan, ketä hän muistuttaa”, hän sanoo siskolle ja kättelee tätä asiallisen jäykästi. Käytöksessä ei ole tippaakaan sitä riemua, jolla hän kohtelee minua.

”Te varmaan mietitte, mistä minä tunsin äitinne”, hän kysyy ja jatkaa odottamatta vastausta.

”Tutustuin häneen silloin, kun ensimmäinen vaimoni kuoli onnettomuudessa. En tiedä, miten olisin kestänyt surua ilman äitiänne ja hänen elämäniloan. Rakastan hänen nauruaan”, mies sanoo ja me nyökkäämme siskon kanssa kohteliaasti ja katsomme toisiimme.

Äiti ei ollut varsinaisesti mikään ilopilleri. Hänen perusilmeensä oli haudanvakava, huulet tasaisena viivana leuan yläpuolella, silmät kovat ja määräävät tummat kivet. Minun täytyy oikein pinnistellä, että muistaisin hänen naurunsa. Kyllä hänen joskus täytyi nauraa, edes silloin kun olimme lapsia.

”Hän ei tunne äitiä”, sisko kuiskaa minulle.

Nimim. Varis

”En osaa sanoa”, kuiskaakaan takaisin.

”Mitä teidän äidillenne kuuluu?” mies kysyy ja nipistää minua poskesta. Hän ei pysty pitämään näppejään minusta erossa.

”Hän on kuollut”, sanomme siskon kanssa yhteen ääneen ja tarjoilija kaatuu lasihyllyä vasten.

Täytetty noita valuu kallistunutta hyllyä pitkin kohti reunaa ja kurkistaa sen yli. Näyttää siltä kuin kultakoristeisten seinälamppujen hohtama valo himmenisi. Tarjoilija siirtää kiharoita korvansa taakse, eikä riehakkaasta virneestä ole enää tietoakaan. Hän vanhenee monta kymmentä vuotta muutamassa sekunnissa. Uurteet suupielissä syvenevät ja juoksevat kaulalle kuin oliivipuun kuolevalla rungolla. Noitanukke roikkuu hyllyn reunalta, kuin se aikoi paiskautua naamalleen lattialle.

”Hän toivoi, että hänet heitetään tuuleen jollain spesiaalilla paikalla tässä kylässä, mutta hän ei ehtinyt kertoa meille, mikä se paikka on. Ajattelimme heittää hänet maailmanlopun jyrkänteeltä alas”, osoitan ulos.

”Miten hän kuoli?” mies kysyy hiljaa kuin ääni olisi jättämässä hänet.

”Sairaus eteni liian pitkälle ja vei häneltä voimat. Hän laihtui ohueksi kuin kuiva lehti, niin eteeriseksi, että ajattelin hänen hajoavan tuuleen”, sanon ja ihmettelen siskon ilmettä. Hän nostaa aurinkolasit silmilleen, vaikka ravintolan ikkunat on peitetty vilteillä. Valaistus on niin hämärä, että minun täytyy pinnistellä nähdäkseen heidän kasvonsa.

”Minä tiedän, missä se paikka on”, tarjoilija pyyhkii kyyneleitä käsiinsä. Auringon polttamat kämmenet rahisevat karheaa sänkeä vasten. ”Ihmisellä on virallinen elämä ...”, hän nostaa kätensä ylös esitelläkseen kuvia vaimoistaan. ”... ja sitten on se salainen elämä, josta ei kerrota kenellekään ...”, hän nojautuu minua kohti ja katsoo silmiini. ”Ja joskus ne elämät yhtyvät, niiden välille muodostuu silta, joka yhdistää elävät ja kuolleet, olevan ja ei-olevan”, hänen pupillinsa ovat leveät ja mustat napit kuin noitanukella. Näen jopa ompeleet, jotka sitovat pupillit hänen kasvoilleen.

”Voin näyttää sen paikan teille tänä iltana, kun suljen ravintolan.”

Lasikaappi tarjoilijan takana heilahtaa, kun hän suoristaa selkänsä. Seinävalot rävähtävät kirkkaiksi. Noitanukke nostaa päänsä jyrkänteen reunalta ja kiihtyy takaisin paikalleen hyllyn keskelle kuin se eläisi. Nyökkään ja hymyilen, mutta se on vain refleksi. Siskon mustien aurinkolasien alta valuu kyyneleitä.

Tarjoilija kumartaa meille kohteliaasti. Hän toivottaa hyvää ruokahalua siirtyessään sivuun surevien sisarusten tieltä.

Kirkkoaidan toisella puolella on hautausmaa. Avaan natisevan portin ja kävelen hautojen välistä kohti tiiliseinän peittävää uhrilehtoa. Muovikukat seisovat lasimaljakoissa ja puuhelminauhat roikkuvat kirkkaissa väreissä kivien kulmilta. Kimaltavia neitsyitä, Jeesus-lapsia ja reheviä kiiltokuvamaisemia teipattuina kivien kylkiin.

Kuuntelin tunnin katkeamatonta parkumista hotellihuoneen kiviseinän lävitse. Sisko sulkeutui itkemään kylpyhuoneeseen, koska hän ei kehdannut itkeä minun nähden. Hän ajattelee tunteiden näyttämisen

Nimim. Varis

olevan merkki heikkoudesta, aivan kuten edesmennyt isämme aina sanoi. Lähdin kuljeskelemaan ulos, vaikka näin ikkunasta synkän näköisen pilvilautan kasautuvan alangon ylle ja lipuvan kohti kylää.

Kosketan postikorttia, jossa on Neitsyt Marian kuva, kun kirkonkello alkaa kumista kello kymmenen illalla kuin häät tai hautajaiset olisivat alkamassa. Hätkähdän taaksepäin uhrilehdon luota ja huitaisen kärpäsen sääreltäni, mutta kärpänen ei irtoa iholtani kuin hetkeksi. Siivekäs leijailee takaisin kuumuuden hypnotisoimana. Kaappaan kärpäsen nyrkkiin. Se surisee hetken, hiljenee sitten ja muuttuu tarjoilijan karvaiseksi kädeksi. Hän painaa kämmenensä säärelleni, koskettelee karvoja nautinnollisilla sormen liikkeillä.

”Minun piti ajaa karvat tänään, mutta sisko valtasi kylpyhuoneen”, selitän kankealla englannilla. Hän tuntuu tutulta, kuin olisimme tunteneet toisemme aina.

”Äitisi ei halunnut tulla haudatuksi kirkkomaalle”, hän kuiskaa korvaani ja minä haistan hänen partavetensä.

”No ei varmasti”, vastaan.

”Ajattelet varmaan, että minä ja äitisi olimme rakastavaiset?” hän kysyy odottamatta vastausta.

”Meillä oli paljon enemmän, me olimme samanlaiset. En ole koskaan pystynyt kenenkään toisen seurassa olemaan yhtä vapaa. Se on ainoa rakkautta mikä kestää. Parisuhde perustuu omistamiselle, mutta ystävyys perustuu täydelliselle vapaudelle.”

Huomaan siskon katselevan meitä portilta. Pitelen kylmää marmorista uurnaa sylissäni, kuin se olisi lapseni.

”Lähdetäänkö?” huudan siskolle kirkonkellojen kuminan ylitse ja tartun miestä kädestä, mutta häntä ei näy missään. Jaloissani läähättää sekarotuinen koira, jonka lihaisa kieli roikkuu ulkona suusta. Pilvet kerääntyvät päittemme ylle vedestä raskaina.

Sisko nyökkää epävarmasti. Hänellä on mustat aurinkolasit silmillään, vaikka taivas on mustista pilvistä säkkipimeä.

”Mistä sinä tuon rakin löysit?” sisko kääntää kysyessään pimeän katseensa minuun ja raottaessaan hautausmaan rautaporttia.

Koira läähättää perässäni ja työntää kuononsa haaroväliini. Työnnän eläimen kauemmas ja katson sen nappisilmiin, joissa ompeleet kulkevat ristiin toistensa ylitse.

”Tämä nyt vain ilmestyi tuolta”, osoitan epämääräisesti kirkon ohitse kulkevalle hiekkatielle.

”Lähdetäänkö?” sanon ja koira nuolaisee säärtäni innoissaan.

”Eikö meidän pitänyt odottaa sitä tarjoilijaa?”

”Ehkä hän vain unohti meidät. Ehkä hän ei tuntenutkaan äitiä, vaan halusi vain tehdä vaikutuksen”, vastaan ja koira kiehnää takkaturkkiaan pohjettani vasten. Karva tuoksu edelleen mieheltä.

”Hän oli kyllä todella kiinnostunut sinusta”, sisko sanoo ja hymyilee.

Nimim. Varis

”Mitä sillä on merkitystä, miltä jyrkän teeltä me heitämme äidin tuuleen. Tämä kylä käy aivan yhtä hyvin kuin mikä tahansa muukin”, sanon vaihtaakseni puheenaihetta ja sisko nyökkää tyytyväisenä järkipäiselle ratkaisulle.

Koira lähtee juoksemaan meidän edelle turkki liehuen ja me seuraamme sitä kirkon parkkipaikan ohitse. Se pysähtyy läähättämään aasin aitauksen kohdalle. Karkeakarvainen aasi työntää turpansa koiran korvaa vasten ja hörähtelee tottuneesti, kuin se juttelisi koiran kanssa. Sisko ei kiinnitä näihin asioihin mitään huomiota. Hän on omissa maailmoissaan kännykkänsä kanssa.

”Onko sinulla joku uusi mies?” kysyn häneltä, mutta hän vain hymyilee itsekseen.

Pizzerialle johtavalla tiellä ei näy ristinsielua ennen kuin kuuluu vinkaisu. Koira läähättää meidät kiinni. Kissa hyppää pizzerian terassia kiertävälle kaiteelle väijymään sekarotuista rakkia selkä kaarella ja karvat shokista pystyssä. Silmät kiiluvat pimeässä.

”Eikö hän sulje ovia yöksi? Onpa siinä erikoinen kaveri”, sisko sanoo ja vilkaisee resuiselta kynnykseltä ravintolaan sisään.

Ruusut nostavat lerpähtaneita varsiaan auringonlaskusta virkistyneinä. Ravintolan ulko-ovi on selällään kohti jyrkännettä, vaikka valot on sammutettu sisältä. Silloin salama valaisee ravintolan sisätilan hetkeksi ja kuluu vain muutama sekunti, kun taivas jyrähtää ja koira juoksee jalkoihini uikuttamaan.

Katselen tarjoilijan kaunista takapuolta, kun hän kumartuu nostamaan kasaamiaan terassituoleja sisätiloihin myrskyn tieltä.

”Ai hei”, sisko sanoo hämmentyneenä miehen ilmestymisestä.

”Nyt on oikea hetki lähettää äitini viimeiselle matkalle”, tarjoilija sanoo ja taivas repeää. Vesipisarot hakkaavat likaisia terassipöytiä. Sade juoksee miehen uurteisia kasvoja pitkin kuin hänen ihonsa olisi kaarnaa. Rautaristikko rämisee hänen käsissään räystään alta etuseinän eteen.

”Mutta täällähän sataa. Tuhkat valuvat maahan veden mukana!” sisko huutaa jyrinän takaa ja peittää päänsä pitkähihaisella paidalla.

”Anna se urna minulle!” mies käskää ja minä ojennan sen hänelle luottavaisesti. Sisko heittää paitansa maahan ja ryntää kohti urnaa.

”Kuka sinä oikein luulet olevasi! Se oli myös minun äitini!” sisko huutaa naama raivosta väänntyneenä ja marmorisen urnan kansi jää hänen käsiinsä. Hän lentää selälleen mutaiseen maahan. Tarjoilija nostaa urnan kohti taivasta ja salama halkaisee taivaan hänen yläpuolellaan. Otan kännykän tärisevin käsin taskusta ja painan kameran videokuvauksen päälle.

Tuhkat pyörivät ylöspäin vastoin luonnonlakia sähköisen salaman kuvajaista pitkin ja aivan lyhyen hetken näyttää siltä kuin äiti tanssisi sateessa uhripuun synkkä kuvajainen taustallaan. Salama valaisee puun, jonka oksakädet huojuvat tanssivan äidin ympärillä kuin he tanssivat yhdessä. Hameenhelmat liehuvat leveänä viuhkana ja pirskottelevat satavaa vettä ympäriinsä. Hänen hiuksensa ovat auki, sade kastelee ne paksuiksi suiroiksi, jotka matelevat märkinä hartioilla. Hän nauraa ja ääni peittää ukkosen jyrinän alleen.

Laulan ukkosen jyristessä taustalla.

I'm dancing barefoot

Heading for a spin

Some strange music draws me in

Makes me come on like some heroine

Muta tirskuu varvasväleistä ja jalkani lipsahtelee kylmältä kiveiltä maailmanlopun kielekkeen toiselle puolelle. Pimeä peittää pudotuksen.

Sisko nousee maasta litimärkänä ja farkkujen lahkeet mutaa tihkuen. Hän katsoo hetken tuimana eteensä ja puristaa kätensä nyrkkiin. Hän näyttää siltä, kuin haluaisi työntää minut alas jyrkän teeltä.

Siinä samassa jalkani luistaa. Maiseman syvyys huljahtaa takaraivon lävitse ja koskettaa otsaa. Terävä kivenkulma raapaisee päkiää ja tekee kirvelevän viillon nilkkaan. Polvi kolahtaa vasten vuoren seinää. Haron käsilläni otetta kivistä, mutta kädet luisuvat mutaa pitkin. Tätä hetkeä olen odottanut koko matkan ajan, että saisin vain pudota rauhassa kenenkään häiritsemättä ja kun se vihdoinkin tapahtuu, yritän raapia itseni kaikin voimin takaisin maan pinnalle.

Miehen karvainen käsivarsi ojentuu minua kohti. Saan sormista otteen ja hän kiskoo minut ylös. Hengitykseni on nopeaa ja katkonaista. Äiti on kadonnut sateeseen. Sisko tyrskähtää ja hytkyy naurun voimasta. Hänellä on samanlainen käheä ja raakkuva ääni kuin äidillä vielä hetki sitten.

Kosketan miehen poskea, joka tuntuu sileältä oliivipuun rungolta. Meillä on yhteys. Äiti oli samanlainen kuin minä ja äiti oli samanlainen kuin hän. Ehkä me löydämme miehen kanssa sen saman yhteyden, mikä heillä oli, mikä meillä oli. Juokseva vesi kastelee hänen leukansa, jonka keskeltä syvää viiltoa pitkin valuu puro hänen paidalleen. Painan pääni hänen märkää rintaansa vasten, kun kämmenelleni tepastelee kärpänen, joka työntää kärsänsä kämmenkuppiin satavaa vesilätäkköä vasten. Se surisee hetken ja lennähtää taivaalle. Mies on poissa.

Muistan kaikki yksityiskohdat tarkasti vasta myöhemmin, kun olen jo matkalla kotiin ja istun ikkunapaikalla lentokoneen keskivaiheilla.

Avaan kännykän ja katson lyhyttä videota, jonka kuvasin tuhkapöörteen noustessa taivaalle. Sisko tanssii sateessa ja nauraa. Syvä ryppy otsalta on poissa. Hänen hiuksensa sadettavat vettä ympäriinsä. Ääni peittää ukkosen jyrinän alleen.

Lennämme siskon kanssa pilvien yläpuolella. Hän kuorsaa vieressäni ja ajattelen, että minun ei tee enää lainkaan mieli hypätä taivaalle, vaikka hätäuloskäynti on aivan jalkojeni juuressa ja pilvet näyttävät pehmeiltä tyynyiltä.